

Arrest

nr. 228 624 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 september 2017 België binnen in het bezit van een kopie van zijn identiteitskaart en verzoekt op 19 september 2017 om internationale bescherming. Op 3 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 4 april 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Al Rachadiyeh te Libanon op 30 december 1996. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim. U bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling in Libanon. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U heeft uw gehele leven in het vluchtelingenkamp te Al Rachadiyeh verbleven. U en uw familie verbleven eerst in de woning van uw grootvader langs vaderszijde. Toen u ongeveer tien à twaalf jaar was, werd uw vader uit het huis van uw grootvader gezet. U weet niet hoe dat komt omdat u nog jong was. Jullie verhuisden naar een huurwoning in het kamp, die later in jullie eigendom kwam. U en uw familie staan geregistreerd bij de UNRWA. Tot twee jaar geleden genoten jullie van voedselhulp, deze stopte omwille van het algemene klimaat waarin de UNRWA werkte. Jullie bleven verder wel beperkte medische steun ontvangen en hadden toegang tot onderwijs.

U geeft aan dat u beperkt onderwijs genoten heeft, dat u niet kan lezen en schrijven. U bent met school gestopt omdat u niet goed behandeld werd op school, u verwijst naar de algemene situatie in Libanon. Na uw schooltijd heeft u verschillende jobs uitgeoefend. Zo werkte u in de autosector, was u actief als lasser, metaalbewerker enz. Het laatste beroep dat u heeft uitgeoefend was taxichauffeur. U had een eigen taxi, die u later verkocht. Daarnaast deed u sinds begin 2016 activiteiten voor Fatah. U was verantwoordelijk voor het uitdelen van voedsel, u bracht voedsel rond naar verschillende kantoren, gelegen in het kamp. U nam tevens deel aan 'gelegenheden' en betogingen.

Op 7 april 2017 vernam u van uw moeder dat Fatah-leden bij uw thuis waren langsgeweest, u was op dat ogenblik niet thuis. Uw moeder bracht u op de hoogte dat ze u wilden rekruteren voor de strijd in Ein El Helwe. U moeder raadde u aan niet meer naar het kamp te komen. U bent sinds dat moment ingetrokken bij uw tante langs moederszijde te Akar, Tripoli, waar u verbleef tot aan uw definitief vertrek. Ongeveer twee maanden later werd uw familie opnieuw benaderd, er vond een huiszoeking plaats. Vervolgens ontving uw familie op 25 augustus 2017 een brief waarin stond dat u gezocht werd door alle veiligheidsdiensten en dat u gearresteerd moest worden. U zou gedood worden. Op basis van dit document besloot uw vader dat u Libanon moest verlaten.

Op 30 augustus 2017 heeft u Libanon verlaten, op een legale manier, met het vliegtuig naar Turkije. U heeft enkele dagen in Turkije verbleven. Vervolgens ging u naar Spanje waar u zeven dagen verbleef. U bent rond 9 september 2017 aangekomen in België. Op 19 september 2017 heeft u uw verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

Bij terugkeer vreest u dat u gedood zal worden door Fatah omdat u weigerde hun bevel op te volgen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: originele Palestijnse identiteitskaart, originele geboorteakte, originele UNRWA-registratie, een lidkaart van Fatah en de brief die uw familie ontving op 25/8/2017 (opgesteld op 25/7/2017).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn

opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo kregen u en uw familie tot twee jaar geleden voedselhulp, heden krijgen jullie nog elementaire medische bijstand en scholing (zie gehoorverslag CGVS, p.3, 8). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande uw activiteiten bij Fatah in de periode 2016-2017. U verklaart bij de DVZ "Ik was ongeveer 1 jaar lid van Fatah (2016-2017). Ik had er geen specifieke rol. Ik deed hier en daar bewakingsopdrachten en nam deel aan allerlei activiteiten." (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 3). Evenwel verklaart u bij het CGVS "Ik was verantwoordelijk voor het uitdelen van voedsel. Daarnaast was ik verplicht om deel te nemen aan hun gelegenheden. ... Ik bracht voedsel, zoals brood, blikjes, bonen. Ik bracht dat naar verschillende kantoren." (CGVS p.6-7). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS zwaar tilt aan deze tegenstrijdigheid aangaande uw rol bij Fatah. U geeft aan dat mensen die zich omwille van financiële redenen hebben aangesloten bij Fatah, gekozen werden om naar Ein El Helwe gestuurd te worden (CGVS p.9-10). De vaststelling dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over de concrete inhoud van uw lidmaatschap bij Fatah, komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Daar u bij de DVZ aangeeft dat u geen specifieke rol had binnen Fatah en u bij het CGVS aangeeft dat u verantwoordelijk was voor de voedseluitdeling, is een dermate tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in sterke mate ondermijnt. Uw beweerde betrokkenheid bij Fatah komt daardoor in een zeer slecht daglicht te staan. U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, geeft u aan dat u inderdaad uw rol als verantwoordelijke bij het uitdelen van voedsel niet vermeld heeft, dat u wel verteld heeft dat u activiteiten deed (CGVS p.11). Een rol van verantwoordelijke voor de voedseluitdeling is een rol met een dermate specifiek karakter en aldus uw verklaringen uw hoofdtaak bij Fatah waar u geld mee verdiende (CGVS p.7), het feit dat u deze rol niet vermeld heeft bij de DVZ, haalt uw beweerde betrokkenheid bij Fatah in ernstige mate onderuit en doet uw geloofwaardigheid in sterke mate wankelen.

Wat verder de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ondermijnt is het feit dat het CGVS vaststelt dat u bij de DVZ tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd op welke manier u op de hoogte was van de bedoeling u te rekruteren voor Ein El Helwe. U zegt bij de DVZ "Rond 7 april 2017 vroegen ze me om te gaan vechten in Ein El Helwe kamp" (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Bij het CGVS zegt u evenwel dat u nooit persoonlijk benaderd bent geweest, dat u op 7 april 2017 niet thuis was en dat uw moeder u op de hoogte bracht dat Fatah-leden u wilden rekruteren voor de strijd in Ein El Helwe (CGVS p.9-12). De vaststelling dat u verschillende verklaringen aflegt bij de DVZ en het CGVS over de kern van uw beweerde vrees, haalt uw geloofwaardigheid sterk onderuit. Uw verklaring dat u gezegd zou hebben aan de DVZ dat ze op 7 april 2017 naar u vroegen, is zonder meer een blote bewering. Bovendien merkt het CGVS op dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wanneer u gevraagd werd of er nog zaken waren die u wilde verbeteren aangaande uw verklaringen bij de DVZ, aangaf "Wat betreft zaken rechtzetten, neen, volgens mij zijn er geen fouten." (CGVS p.3). Het hoeft geen betoog dat uw geloofwaardigheid mede teniet gedaan wordt door deze tegenstrijdigheid. In dit licht dient opgemerkt te worden dat het feit dat u vasthoudt aan de bewering dat u nooit persoonlijk benaderd bent geweest, uw geloofwaardigheid evenmin ten goede komt. Wanneer u effectief geïnterviewd zou worden om naar Ein El Helwe gestuurd te worden, kan het CGVS verwachten dat u hierover persoonlijk aangesproken zou worden. Het hoeft niet te verwonderen, gezien uw beweerde lidmaatschap bij Fatah sinds begin 2016, dat het hen weinig moeite gekost zou hebben u hierover reeds persoonlijk aan te spreken. Het feit dat u door uw familieleden, met andere woorden dus onrechtstreeks, te weten kwam dat er een rekrutering

om te gaan strijden in Ein El Helwe boven uw hoofd ging, ondermijnt de ernst van de door u beweerde vrees en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Ook de volgende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen bij het CGVS komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bij het CGVS geeft u aan dat u stopte met uw professionele activiteiten als taxichauffeur op 7 april 2017, de datum waarop u door uw moeder op de hoogte werd gebracht van de komst van de Fatah-leden (CGVS p.6). Tussen deze beweerde datum en uw vertrek uit Libanon op 30 augustus 2017 zit een periode van ongeveer 5 maanden. Evenwel verklaart u bij de DVZ, wanneer u gevraagd werd naar uw professionele activiteiten "Mijn laatste job was taxichauffeur. Dat deed ik ongeveer 9 maanden, tot een maand voor mijn vertrek uit Libanon." (Verklaring DVZ p.5). Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze tegenstrijdigheid uw geloofwaardigheid mede ondermijnt. Bij het CGVS hangt u het einde van uw job als taxichauffeur op aan het moment dat u van uw moeder vernam dat Fatah u wou inzetten in de strijd in Ein El Helwe, wat een cruciaal moment is in uw beweerde vrees. Het feit dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over het einde van uw job als taxichauffeur vindt het CGVS niet aanvaardbaar, te meer daar u dit bruuske einde van uw job als taxichauffeur wijdt aan het feit dat u naar Ein El Helwe gestuurd zou worden.

Vervolgens is er de vaststelling dat u ten overstaan van het CGVS een brief neerlegt waarin staat vermeld dat u gezocht werd door de veiligheidsdiensten en dat u gearresteerd dient te worden. U geeft aan dat uw ouders deze brief ontvingen op 25 augustus 2017 en dat op basis hiervan uw vader besloot dat u Libanon diende te verlaten. "Met dit document werd besloten dat ze me willen doden. Daarom wou mijn vader persé dat ik weg zou gaan." (CGVS p.10). Het CGVS vindt het bezwaarlijk dat u deze brief pas in een late fase ten overstaan van het CGVS ter sprake brengt en neerlegt, terwijl u beweert dat deze brief net de aanzet vormde voor uw definitief vertrek uit Libanon. Het CGVS kan verwachten dat u het bestaan van deze brief eerder ter sprake brengt tijdens de procedure van uw verzoek om internationale bescherming, daar deze brief de basis vormde van uw besluit om Libanon definitief te verlaten. De vaststelling dat u ten overstaan van de DVZ deze brief niet heeft vermeld en tevens niet heeft neergelegd, terwijl u reeds sinds einde 2017 in het bezit hiervan was, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U hiermee geconfronteerd, zegt u dat u deze brief op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ had achtergelaten in het centrum omdat er u gezegd werd dat er tijdens de procedure bij de DVZ geen documenten moesten ingediend worden (CGVS p.9). Het CGVS aanvaardt dit niet, te meer daar u nalaat bij aanvang bij het persoonlijk onderhoud met het CGVS te spreken over het bestaan van deze brief. Het feit dat u over het bestaan van deze brief met geen woord rept, terwijl deze brief de aanleiding was de drastische beslissing te nemen om Libanon te verlaten, ondermijnt mede de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.

Volledigheidshalve dienen de documenten besproken te worden die u neerlegt. Uw Palestijnse identiteitskaart, uw geboorteakte en de UNRWA registratie hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Uw lidkaart van Fatah staat geenszins de door u beweerde problemen en buigt de hierboven besproken appreciatie van het CGVS niet om. Het document dat u neerlegt aangaande het feit dat u gezocht werd en gearresteerd dient te worden, werd hierboven reeds uitvoerig besproken. Dit soort documenten dienen bovendien enkel ter staving van een coherent en geloofwaardig relaas, waarin u, gezien het bovenstaande, niet in bent geslaagd. Deze stukken kunnen dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA

heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rachadiyeh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u, hoewel u over een beperkte scholingsgraad beschikt, verschillende jobs heeft uitgeoefend in Libanon. Zo spreekt u over de autosector, dat u werkzaam was als lasser en metaalbewerker en dat uw laatste beroep taxichauffeur was (CGVS p.6). Hieruit blijkt dat u bijzonder flexibel bent en over een dosis professionele ervaring beschikt, wat uw kansen op de arbeidsmarkt alleen maar ten goede kan komen. Uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw vader als uw moeder werkloos zijn, maar dat zij financieel geholpen worden (CGVS p.4-5). Zo geeft u aan dat uw moeder zorgt voor haar vader en dat haar broers die in het buitenland verblijven financiële steun verlenen, 'om rond te komen', zo stelt u (CGVS p.4). Deze ooms hebben tevens bijgedragen om uw reiskosten te financieren: u zelf voorzag in 3000 dollar (opbrengst van de verkoop van uw taxi), uw ooms leenden u 5000 dollar (CGVS p.11); waaruit een familiale bereidheid blijkt met betrekking tot ondersteuning. Het CGVS merkt bovendien op dat uw vader het oorspronkelijke huurhuis, momenteel in zijn eigendom heeft (CGVS p.4). U geeft bovendien aan dat u destijds over een eigen taxi beschikte tijdens het uitoefenen van uw job als taxichauffeur (CGVS p.6), wat aangeeft dat er financiële ruimte was om in een eigen taxi te voorzien.

U geeft aan dat u op heden een goed contact onderhoudt met uw familieleden die in Libanon verblijven, zowel met uw eigen kerngezin als met uw familieleden langs moederszijde (CGVS p.5, 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer niet zou kunnen rekenen op de steun van uw netwerk.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat jullie geregistreerd staan bij de UNRWA en dat u aangeeft dat sinds twee jaar de voedselhulp stopte omwille van de algemene staat waarin UNRWA zich bevindt (CGVS p.3). Evenwel heeft u, op basis van bovenstaande, niet kunnen overtuigen in een dermate moeilijke individuele situatie te verkeren, daarenboven krijgen jullie nog medische bijstand en scholing.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na

onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van *"de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet"*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vangt aan met het citeren van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en het geven van een theoretische uiteenzetting hierover, aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en een nota van UNHCR.

Vervolgens zet verzoeker over zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, en meer in het bijzonder over de redenening van de commissaris-generaal over zijn geloofwaardigheid, het volgende uiteen:

"Verwerende partij heeft de bestreden beslissing enkel en alleen genomen op grond van vermeende ongeloofwaardigheid van de verklaringen. Het komt tot die conclusie na het vaststellen van enkele vermeende tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker.

Ten eerste werpt verwerende partij op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn activiteiten bij Fatah in de periode 2016-2017. Verwerende partij verwijt verzoeker tijdens het eerste gehoor niet te hebben gesproken over zijn specifieke rol als verantwoordelijke voor het uitdelen van voedsel. Verzoeker verklaart dat hem werd verteld dat het eerste gehoor louter in functie stond van het tweede gehoor. Hij heeft het belang van dit gehoor schromelijk onderschat. Op dat moment achtte verzoeker het voldoende om enkel weer te geven dat hij actief was binnen Fatah. Verzoeker kan hoogstens verweten worden laks te zijn geweest. Tijdens het gehoor bij verwerende partij is hij klaar en duidelijk geweest over zijn functie binnen Fatah. Het opwerpen van een tegenstrijdigheid door verwerende partij is echter een brug te ver en manifest onjuist.

Ten tweede stelt verwerende partij een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker vast met betrekking tot de manier waarop verzoeker op de hoogte werd gesteld dat hij gerekruteerd werd voor Ein El Helwe. Bij DVZ heeft verzoeker het volgende verklaard: "Rond 7 april 2017 vroegen ze me om te gaan vechten in Ein El Helwe kamp". Tijdens het gehoor bij verwerende partij stelt verzoeker dat Fatah zijn moeder op de hoogte bracht van zijn rekrutering. Opnieuw is hier op geen enkele wijze sprake van een tegenstrijdigheid. Op grond van zijn verklaring bij DVZ kan niet worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk zou zijn aangesproken. Hij bedoelde louter dat op die dag de vraag werd gesteld om te gaan vechten in Ein El Helwe. Verwerende partij baseert zich op een verkeerde lezing van de verklaringen van verzoeker. Meer nog, ze geeft er een subjectieve invulling aan. De bewering dat verwerende partij mag verwachten dat verzoeker persoonlijk zou zijn aangesproken door Fatah om te gaan vechten wordt

nergens gestaafd waardoor dit louter kan beschouwd worden als een mening van verwerende partij, eerder dan een feit.

Ten derde verwijt verwerende partij verzoeker dat hij de brief waarin vermeld staat dat hij gezocht wordt door de veiligheidsdiensten en dat hij gearresteerd dient te worden pas in een late fase van ten overstaan van verwerende partij te sprake brengt en neerlegt. Verzoeker verklaart opnieuw dat hem gezegd werd dat hij het document pas moest voorleggen tijdens het gehoor bij verwerende partij. Verzoeker zegt niet op de hoogte te zijn van de asielprocedure in België. (Stuk 4, Gehoorverslag p. 9) Opnieuw kan verzoeker hier hoogstens laksheid verweten worden. Verwerende partij werpt dat verzoeker naliel bij aanvang te beginnen over dit document. Hij heeft het document bij het begin van het gehoor voorgelegd, zoals werd gevraagd. (Stuk 4, Gehoorverslag p. 3) Van verzoeker wordt verwacht dat hij antwoordt op de vragen die hem gesteld worden. Door te eisen dat verzoeker vroeger tijdens het persoonlijk onderhoud over het document moest beginnen neemt verwerende partij een onredelijk houding aan. Verzoeker heeft geantwoord op de vragen die verwerende partij over dit document had.

De bestreden beslissing is in hoofdzaak gebaseerd op subjectieve gevoelens van de dossierbehandelaar die bepaalde zaken niet logisch vindt. Verwerende partij brengt bovendien geen enkele objectieve bron aan die de verklaringen over de werking van Fatah kan weerleggen.

UNHCR heeft in het rapport 'Beyond Proof' (Stuk 5) met betrekking tot het geloofwaardigheidsonderzoek volgende erg pertinente analyse gemaakt (eigen onderlijning) waaruit duidelijk blijkt dat het de asielinstantie is die objectieve elementen moet aanbrengen om haar ongeloofwaardigheidsbeoordeling te ondersteunen. Eigen bevindingen van de dossierbehandelaar over wat wel en wat niet een normaal verloop van gebeurtenissen is moet tot een minimum beperkt worden:

"(...)" (Stuk 5, p. 37)

"(...)" (Stuk 5, p. 39)

"(...)" (Stuk 5, pg. 41)

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas kan beoordeeld worden aan de hand van de consistentie ervan, en de plausibiliteit.

Verzoekers relaas was consistent. UNHCR heeft over de consistentie van een asielrelaas het volgende te zeggen:

"(...)" (Stuk 5, p. 149)

Verwerende partij beperkt zich tot een enkel argument, en dit met betrekking tot de plausibiliteit van het relaas. Met betrekking tot de plausibiliteit stelt UNHCR:

"(...)" (Stuk 5, p. 177)

"(...)" (Stuk 5, p. 177-178)

Verzoekers relaas was doorleefd, consistent en ook plausibel. Verzoeker meent dan ook te hebben voldaan aan de voorwaarden van artikel 48/6 Vw. Hij heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, de verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, hij heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend en er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoeker was lid van Fatah, zoals zijn voorgelegde lidkaart aantoont. Dit lidmaatschap kan ernstige gevolgen hebben bij een terugkeer naar Libanon. Het huisbezoek en de dreigbrief tonen ook aan dat Fatah het op verzoeker heeft gemunt. Dit toont aan dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar Libanon. Verwerende partij liet, omwille van de vermeende tegenstrijdigheden, na op afdoende wijze te onderzoeken wat de mogelijke gevolgen van het vertrek van verzoeker en zijn ongehoorzaamheid zouden kunnen zijn."

Met betrekking tot de door hem neergelegde stukken en het ontbreken van documenten van verwerende partij, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoeker legt een lidkaart van Fatah en een dreigbrief voor. Deze documenten raken aan de kern van het asielrelaas. Er werden m.b.t. de authenticiteit van deze documenten geen onderzoeksdaten verricht.

Er werd door verwerende partij ook geen nuttige en objectieve informatie verzameld die kan dienen om de geloofwaardigheid van het relaas te toetsen, zoals over de werking van Fatah in de kampen en over de manier waarop de rekrutering van leden voor de strijd in Ein El Hilweh te werk gaat.

Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"(...)"

Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"(...)"

Meer recent bevestigde het Hof dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"(...)"

Het onderzoek van verwerende partij schiet tekort en is onzorgvuldig. In deze zin moet verwezen worden naar het arrest EHRM, Singh t. België, 2 oktober 2012:

"100. (...)"

"104. (...)"

Het EHRM heeft in het arrest Mo.M. t. Frankrijk van 18 april 2013 het volgende geoordeeld met betrekking tot de onderzoeksplicht van de asielinstanties t.o.v. documenten:

"41. (...)"

Het EHRM heeft met betrekking tot de authenticiteit van documenten in de zaak K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties:

"52. (...)"

Ook in het arrest M.A. t. Zwitserland heeft het EHRM erg recent geoordeeld dat er rekening dient gehouden te worden met de documenten die een asielzoeker voorlegt en er niet louter op basis van verklaringen mag worden beslist. De Staat kan niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen beslissen doch dient specialisten aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in het geval er kopies worden voorgelegd.

"(...)" M.A. v. Switzerland (Application no. 52589/13) - 18 November 2014; §§62-68.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht als volgt verduidelijkt:

"(...)"

Het Hof van Justitie geeft dus aan dat de lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker heeft, wat een verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat voor een authenticiteitsonderzoek.

Indien verwerende partij twijfelt aan de authenticiteit van de door de verzoeker voorgebrachte documenten, dient dit door haar geverifieerd te worden.

"(...)" (Stuk 5, p. 161).

Verzoekers documenten ondersteunen zijn asielrelaas, en verwerende partij kan ze niet zonder enige onderzoeksdaad en los van hun inhoudelijke consistentie, zonder objectieve informatie, als ongeloofwaardig bestempelen. Deze documenten hebben een zeker gewicht, te meer daar verwerende partij haar weigering baseert op de vermeende implausibiliteit van verzoekers relaas."

Daarna gaat verzoeker in op de opdracht van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA). Hij stelt hierover het volgende:

"In het kader van een correcte toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag moet worden nagegaan of UNRWA de nodige bijstand kan leveren aan verzoeker.

De vraag die zich opdringt is wanneer UNRWA zijn opdracht niet langer kan volbrengen.

Een eerste indicatie vinden we opnieuw in het El-Kott arrest:

"(...)"

Hieruit volgt dat de bijstand wordt geacht te zijn opgehouden in twee gevallen: als het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn.

UNRWA moet levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Hiervoor dienen we uiteraard naar het mandaat van UNRWA te kijken.

Het mandaat van UNRWA vloeit voort uit resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV), 8 December 1949 - stuk 6).

In deze resolutie wordt het mandaat van UNRWA als volgt beschreven:

"(...)"

Er kan dus afgeleid worden dat het om het voorkomen van verhongering en leed ging, en het bevorderen van de voorwaarden voor vrede en stabiliteit, door directe hulpverlening en werkprogramma's, meer bepaald zoals aanbevolen door de Economie Survey Mission.

De Economie Survey Mission werd opgericht op 23 augustus 1949 door de United Nations Conciliation Commission for Palestine. In het eerste interim rapport van de Economie Survey Mission vinden we haar aanbevelingen in verband met UNRWA terug (stuk 7). Eerst worden de doelstellingen van de Economie Survey Mission verduidelijkt:

"(...)"

De aanbevelingen zijn dan de volgende:

"(...)"

Daarna wordt de aard van het soort werken waarvoor UNRWA leiding zou moeten bieden besproken. Het gaat om keynesiaanse openbare werken die zowel de agriculturele productie ten goede moet komen, als door arbeid de vluchtelingen een inkomen en waardigheid te bieden.

De aard van de hulpverlening (relief) wordt niet verduidelijkt. Maar UNRWA zelf geeft op haar website te kennen dat de hulpverlening werd ingebed in de human-development-aanpak:

"(...)" (<http://www.unrwa.org/who-we-are/human-development-goals>, stuk 8)

De opdracht van UNRWA bestaat er dus in levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten voile worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood, en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten."

Verzoeker beargumenteert vervolgens dat verwerende partij de werkelijke opdracht van UNRWA miskent. Hij licht dit als volgt toe:

"In de bestreden beslissing stelt verwerende partij het volgende over de bijstand van UNRWA aan verzoeker:

"(...)"

Verwerende partij stelt dus dat blijkt dat UNRWA nog bijstand levert en dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om om te gaan met de instroom van Syrische vluchtelingen in Libanon.

Dit op zich - het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan - is voor verwerende partij voldoende om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze is belast uit te voeren.

Het administratief dossier bevat een COI Focus over "UNRWA financial crisis and its programmes" van 23 november 2018 waarin het GCVS de budgettaire tekorten van UNRWA onderschrijft. De stopzetting van de bijdrage door de Verenigde Staten sloeg een gat in hun begroting maar door verschillende toezeggingen werd het financieel tekort in 2018 teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Echter uit verschillende objectieve landeninformatie blijkt dat UNRWA voor 2019 opnieuw opnieuw tegen een aanzienlijk tekort aankijkt.

In januari 2019 verklaarde de Commissaris-Generaal van UNRWA, Pierre Krähenbühl, nog dat het voor 2019 op zoek moet naar 1,2 miljard dollar:

"(...)"

(UNRWA, "UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totalling USD 1.2 billion, 29 January 2019, <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-launches-2019-emergency-appeals-and-budget-requirement-totalling-us-12> - Stuk 9)

Dit wordt bevestigd in een artikel van de Jordan Times van 26 januari 2019. (Jordan Times, 'UNRWA still faces 1.2 billion USD funding shortfall for 2019', 26 January 2019, <http://jordantimes.com/news/local/%E2%80%98unrwa-still-faces-12-billion-funding-shortfall-2019%E2%80%99> - Stuk 10)

Tijdens een conferentie in Stockholm in april 2019 bleek dat UNRWA nog steeds geconfronteerd wordt met een tekort van 200 miljoen dollar:

"(...)" Jordan Times, 'Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA, 13 april 2019, <http://www.jordantimes.com/news/local/stockholm-talks-call-renewing-financial-political-commitment-unrwa> - Stuk 11)

De informatie waarop verwerende partij zich baseert stelt de situatie veel te rooskleurig voor. Er bestaat nog steeds een aanzienlijk financieringstekort die ertoe leidt dat Palestijnen in Libanon moeten leven in erbarmelijk omstandigheden. Er ligt bovendien geen plan om tafel op dit probleem op lange termijn het hoofd te bieden.

Het CEDOCA rapport met betrekking tot de levensomstandigheden in de kampen werd op 12 juni 2015 is bovendien erg gedateerd.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat de informatie die verwerende partij hanteert om te stellen dat UNRWA nog steeds haar opdracht kan uitvoeren in Libanon gedateerd is. Uw Raad besliste in arrest nr. 150 015 van 28 juli 2015 al dat verder onderzoek naar de actuele levensomstandigheden in de kampen Libanon noodzakelijk is:

"(...)"

Op pagina 10 wordt nog eens gesteld dat UNRWA te weinig budget heeft en gedwongen is om financiële bijstand aanzienlijk te verminderen en dringend geld nodig heeft hetgeen op vandaag nog steeds geldt.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen. Op basis van dit plan komt verwerende partij tot de

conclusie dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult.

Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal special hardship cases (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig.

Hoe kan gezien deze feiten, besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon?

*Door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkrachten, is het nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren:
"(...)"*

De door Cedoca gecontacteerde directeur van de NGO Najdeh, die instaat voor ontwikkelingsprojecten in Palestijnse vluchtelingenkampen:

"(...)" (Cedoca, COI-Focus, LIBANON: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen, 12 juni 2015, p. 13).

Een door Cedoca gecontacteerde gezaghebbende bron die evenwel anoniem wenst te blijven:

"(...)" (Cedoca, COI-Focus, LIBANON: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen, 12 juni 2015, p. 15).

Dat verwerende partij zich beperkt tot het citeren van een strategisch plan om hieruit af te leiden dat UNRWA voldoende bijstand levert, kan allerm minst als een afdoend onderzoek worden beschouwd. Verwerende partij heeft dan ook niet voldaan aan de haar opgelegde samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Het plan is een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat, wijst er geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst er op dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden.

Uit de weinige informatie die gegeven wordt blijkt dat UNRWA er niet in slaagt in deze omstandigheden en met een budgettekort om haar opdracht te vervullen.

Verwerende partij gebruikt dan nog verder de bepaling 'mensonwaardige situatie' als negatief criterium om te duiden wanneer UNRWA haar opdracht vervult, en wanneer ze er niet in slaagt. Dit is niet conform de eigenlijke opdracht en het eigenlijke mandaat van UNRWA.

Verwerende partij meent dat enkel het nog bestaan van bijstand voldoende is om te stellen dat UNRWA haar opdracht nog vervult, terwijl het duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand.

Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten voile worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen.

Dit anders interpreteren zou niet stroken met de geest van art. 1D Vluchtelingenverdrag. Zoals hierboven al gesteld, is dit artikel net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse Vluchtelingen, die in de verschillende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties reeds erkend werden als vluchteling, en de continuïteit van hun bescherming te verzekeren. Dit wordt ook verschillende keren benadrukt door het Hof zelf in het arrest El Kott.

Het louter 'bestaan' van bijstand is niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft.

De enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt is negatief geformuleerd, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd.

Er zijn fundamentele verschillen tussen de toepassing van artikel 1D en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA, en artikel 3 EVRM (met inbegrip van bepalingen die qua inhoud overeenkomen met artikel 3 EVRM).

Zo vereist artikel 1D dat een Palestijns vluchteling ipso facto als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. De grens ingebouwd in artikel 3 EVRM is niet de ondergrens voor de toepassing van artikel 1D.

Op zich zou het ook onzinnig zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, §2, B Vw. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse Vluchtelingen."

Vervolgens argumenteert verzoeker na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM dat de levensomstandigheden van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon het rechtstreekse gevolg zijn van de manier waarop zij behandeld worden door de Libanese overheid. Verzoeker laat in dit verband verder het volgende gelden:

"De socio-economische en humanitaire situatie in de kampen is met andere woorden niet uit de lucht komen vallen. Het betreft een bewust beleid van de Libanese overheid en gaat in die zin veel verder dan de situatie in Sufi en Elmi. Waar het Hof in dat arrest nagaat in hoeverre de humanitaire situatie het gevolg is van direct en indirect overheidshandelen, dient er opgemerkt te worden dat de situatie in Libanon uiterst duidelijk is op dit vlak. De Libanese overheid heeft evenveel macht over de levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen als een staat normaliter heeft over detentieomstandigheden. De Libanese overheid heeft een directe en totale verantwoordelijkheid voor dit beleid, gezien ze elk aspect ervan zelf gecreëerd heeft en in stand houdt.

Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Daarbij dient ook op andere Europese rechtspraak gewezen worden die stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch gediscrimineerd wordt voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren:

Zoals bijvoorbeeld, in het geval van een Somalische vluchteling van de Ashraf minderheid:
"(...)"

Evenals een islamitische Tunesiër die verdacht werd van terroristische activiteiten:
"(...)"

En, in het M.S.S.- arrest, bevestigde het Hof deze rechtspraak met betrekking tot asielzoekers in Griekenland:
"(...)"

Wat betreft de humanitaire omstandigheden werd er hierboven reeds gewezen op het tekort aan water, de overbevolking, de hygiënische problemen, het te kort aan voedsel, de werkloosheid, de medische problemen, het tekort aan onderdak en de bouwrestricties.

Wat betreft het perspectief op verbetering kan het volgende gesteld worden. UNRWA kampt met een chronisch financieel deficit. UNRWA werd opgericht als een tijdelijk agentschap. Het bestaan van UNRWA werd afhankelijk gemaakt van de implementatie van het recht op terugkeer vervat in Resolutie 194 (III). Tot op vandaag weigert Israël het recht op terugkeer te erkennen en wordt het mandaat van UNRWA om de drie jaar door de Algemene Vergadering verlengd.

Vandaag zijn we 65 jaar later, is er nog steeds geen duurzame oplossing gevonden, en is duidelijk geworden dat de Palestijnse vluchtelingen niet zullen kunnen terugkeren naar Palestina. Ondertussen wordt wel van hen verwacht dat zij verblijven in tijdelijke en vluchtig in elkaar geflanste vluchtelingenkampen. Deze kampen hebben nooit de bedoeling gehad een duurzame oplossing te vormen. De situatie verslechtert er met de dag en de bewoners van deze kampen dienen te overleven in onmenselijke omstandigheden.

Zoals eerder al vermeld betreft het een wettelijk verankerd beleid. Het ziet er niet direct naar uit dat er een einde komt aan het bloedvergieten in Syrië, en de impact van de oorlog in Gaza moet zich nog laten voelen. Al jaren is de situatie van de Palestijnen in de Libanese kampen stelselmatig aan het verslechteren :

"Volgens het laatste UNRWA-rapport (dd. 9/2011), dat nog geen rekening houdt met de Syrische vluchtelingencrisis, blijven de leefomstandigheden van Palestijnen in Libanon gestadig verslechteren en zien zij een sombere en onzekere toekomst tegemoet met weinig hoop op verbetering. (Cedoca, COI-focus, LIBANON: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen, 29/01/2014, p. 6-7)".

Er kan dan ook met enige zekerheid gesteld worden dat er geen enkel perspectief op verbetering bestaat. In lijn met Sufi en Elmi dient dit door te wegen in het oordeel of er sprake is van een behandeling contra artikel 3 EVRM.

In een arrest heeft het EHRM nog eens geanalyseerd welke elementen allemaal in rekening moeten worden gebracht om te oordelen of een behandeling menonwaardig is of niet. In het arrest Bouyid t. België van 28 september 2015 ging de Grote Kamer meer specifiek na of een kaakslag die werd toegebracht aan een minderjarige die werd vastgehouden door een politieagent een menonwaardige behandeling inhield.

Het Hof oordeelde hierbij dat wanneer een individu van zijn vrijheid beroofd wordt, of geconfronteerd wordt met agenten, elk gebruik van geweld dat niet strikt noodzakelijk is door die persoon zijn gedrag zijn waardigheid in het gedrang brengt en artikel 3 EVRM schendt (§100). Elke interferentie met de menselijke waardigheid schendt de essentie van het Verdrag, zeker bovenvermeld gebruik van geweld, ongeacht de impact op de persoon in kwestie (§101). Het Hof oordeelt verder dat een kaakslag ("a slap to the face"), de persoon die er het voorwerp van vormt raakt in dat deel van zijn lichaam dat zijn individualiteit uitdrukt, zijn sociale identiteit weergeeft en zintuiglijk centrum is (§104). Het Hof geeft ook aan dat het kan volstaan dat het individu in kwestie meent dat hij vernederd werd (§105). Gezien de persoon in kwestie onder controle werd gehouden door de agent gaat dit ook gepaard met superioriteits- en inferioriteitsgevoelens en benadrukt zo'n kaakslag enkel die onevenwichtige verhouding en geeft het een gevoel van willekeur en onmacht en onrecht (§106). Overigens zijn personen die onder controle van de politie staan in die situatie kwetsbaar en heeft de politie de plicht hen te beschermen wat de vernedering verergert (§107). Ten slotte wordt ook opgemerkt dat de persoon in kwestie minderjarig was.

Palestijnse vluchtelingen bevinden zich ook in een situatie waarin hun bewegingsvrijheid (onder andere door eigendomsrechtelijke beperkingen) ernstig beperkt wordt. Zij worden vastgehouden in de kampen en de bewoonbare oppervlakte daarvan werd, ondanks de enorme bevolkingstoename, in de voorbije 50 jaar niet uitgebreid. De wijze waarop Palestijnen hun leven dienen te slijten in Libanon, als staatloze tweederangsburgers zonder perspectief op verbetering, en zonder toegang tot een hele waslijst aan beroepen, is bijzonder vernederend. Er is een geïnstitutionaliseerde inferioriteit van de Palestijnen in Libanon en binnen dit kader dienen de levensomstandigheden waarin zij gedwongen worden gekwalificeerd te worden als vernederend in de zin van artikel 3 EVRM."

Tot slot zet verzoeker met betrekking tot de mogelijkheid om naar Libanon terug te keren het volgende uiteen:

"Verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat "(...)"

Echter, verwerende partij heeft nagelaten deze mogelijkheid tot terugkeer aan de praktijk te toetsen. Het administratief dossier bevat gedateerde informatie en heeft slechts betrekking tot de periode tot en met juni 2017. Het bevat geen recente concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd.

In dit kader moet erop worden gewezen dat we met zekerheid kunnen weten dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen:

"(...)" (RvV 27 mei 2013, nr. 103.506)

De Libanese autoriteiten hebben altijd weigerachtig gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied.

"(...)" (A. TAKKENBERG, "The status of Palestinian refugees in International Law, 1997, p. 112.)

"(...)" (SUSAM AKRAM & GOODWIN-GILL, "Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law", The Palestine Yearbook of International Law Vol. XI (2000/2001), p. 224-225)

Tot op vandaag zijn er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon.

Op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: "La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de cette carte". (<http://libaneurope.be/passeport>, zie ook administratief dossier)

Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielprocedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij niet over een verblijfstitel.

Of verzoeker een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. In elk geval is het hoogst twijfelachtig of een attest inzake zijn afgesloten asielaanvraag zou voldoen.

Wanneer we de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade dus nagaan, lijkt verzoeker niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden.

In een rapport van de 'Immigration and Refugee Board' van Canada lezen we dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren, moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada. Om een reisdocument bij de Libanese ambassade aan te vragen, vereist de ambassade dat een Canadese verblijfstitel van onbepaalde duur kan worden voorgelegd. (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Liban : information sur les exigences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du demandeur est effectuée (2005-février 2014), 19 februari 2014, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/546234534.html> - stuk 14)

Het is dus mogelijk dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt. Opnieuw, op z'n minst moet dit onderzocht worden. In dit geval zou verzoeker echter niet in de mogelijkheid verkeren om een reistitel aan te vragen."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure" van M. Claes, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2014, afl. 1, p. 59 (stuk 2);

- een kopie van de “*Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*” van UNHCR van december 2017 (stuk 3);
- een uittreksel uit het rapport “*Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*” van UNHCR van mei 2013 (stuk 5);
- een kopie van Resolutie A/RES/302 (IV) van de Algemene Vergadering van de VN van 8 december 1949 (stuk 6);
- een kopie van het rapport “*First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East*” van 16 november 1949 (stuk 7);
- een print van het rapport “*Human development goals*” van UNRWA, beschikbaar op <http://www.unrwa.org/who-we-are/human-development-goals> (stuk 8);
- het persbericht “*UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totaling USD 1.2 billion*” van UNRWA van 29 januari 2019 (stuk 9);
- het persbericht “*UNRWA still faces \$1.2 billion funding shortfall for 2019*” van The Jordan Times van 26 januari 2019 (stuk 10);
- het persbericht “*Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA*” van The Jordan Times van 13 april 2019 (stuk 11);
- het rapport “*Nurturing instability: Lebanon’s Palestinian Refugee Camps*” van International Crisis Group van 19 februari 2009 (stuk 12);
- de Protection Brief “*Palestine Refugees living in Lebanon*” van UNRWA van juni 2018 (stuk 13);
- het document “*Liban : information sur les exigences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du demandeur est effectuée (2005-février 2014)*” van de Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014 (stuk 14).

2.2.2. Op 9 september 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019 voegt en refereert aan de COI Focus “*Libanon – De veiligheidssituatie*” van mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het enig middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

2.3.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS

22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.4. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.3.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rachadiyeh erbarmelijk kunnen zijn, uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Al Rachadiyeh in Libanon en geregistreerd te zijn bij UNRWA. Verzoeker verklaart Libanon in 2017 te hebben verlaten uit vrees gerekruteerd te worden door Fatah voor de strijd in Ein El Helwe.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In casu is de vraag aan de orde of de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *EI Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het Hof stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het

mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève moet worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn activiteiten bij Fatah in de periode tussen 2016 en 2017. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“U verklaart bij de DVZ “Ik was ongeveer 1 jaar lid van Fatah (2016-2017). Ik had er geen specifieke rol. Ik deed hier en daar bewakingsopdrachten en nam deel aan allerlei activiteiten.” (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 3). Evenwel verklaart u bij het CGVS “Ik was verantwoordelijk voor het uitdelen van voedsel. Daarnaast was ik verplicht om deel te nemen aan hun gelegenheden. ... Ik bracht voedsel, zoals brood, blikjes, bonen. Ik bracht dat naar verschillende kantoren.” (CGVS p.6-7). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS zwaar tilt aan deze tegenstrijdigheid aangaande uw rol bij Fatah. U geeft aan dat mensen die zich omwille van financiële redenen hebben aangesloten bij Fatah, gekozen werden om naar Ein El Helwe gestuurd te worden (CGVS p.9-10). De vaststelling dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over de concrete inhoud van uw lidmaatschap bij Fatah, komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Daar u bij de DVZ aangeeft dat u geen specifieke rol had binnen Fatah en u bij het CGVS aangeeft dat u verantwoordelijk was voor de voedseluitdeling, is een dermate tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in sterke mate ondermijnt. Uw beweerde betrokkenheid bij Fatah komt daardoor in een zeer slecht daglicht te staan. U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, geeft u aan dat u inderdaad uw rol als verantwoordelijke bij het uitdelen van voedsel niet vermeld heeft, dat u wel verteld heeft dat u activiteiten deed (CGVS p.11). Een rol van verantwoordelijke voor de voedseluitdeling is een rol met een dermate specifiek karakter en aldus uw verklaringen uw hoofdtaak bij Fatah waar u geld mee verdiende (CGVS p.7), het feit dat u deze rol niet vermeld heeft bij de DVZ, haalt uw beweerde betrokkenheid bij Fatah in ernstige mate onderuit en doet uw geloofwaardigheid in sterke mate wankelen.”

Verzoeker blijft in gebreke deze tegenstrijdigheid in zijn relaas op afdoende wijze te weerleggen. Zijn betoog dat het eerste gehoor louter in functie stond van het tweede en dat hij het op dat moment voldoende achtte om enkel weer te geven dat hij actief was binnen Fatah, kan niet ernstig worden genomen. Verzoeker verklaarde bij de DVZ immers duidelijk dat hij geen specifieke rol had binnen Fatah (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, vragenlijst, vraag 3.3.), terwijl uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat hij verklaarde verantwoordelijk te zijn geweest voor de voedseluitdeling en dat hij aldus wel degelijk een specifieke rol had bij Fatah die zelfs zijn hoofdtaak bij deze organisatie betrof waarmee hij geld verdiende (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Deze anomalie kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet louter als laksheid worden aanzien. Het betreft een zware tegenstrijdigheid over de concrete inhoud van verzoekers lidmaatschap bij Fatah die zijn betrokkenheid bij Fatah, en bijgevolg tevens de door hem voorgehouden problemen die hier onlosmakelijk aan gekoppeld zijn, ernstig ondermijnt.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd over de tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS over de manier waarop hij op

de hoogte werd gebracht van de bedoeling om hem te rekruteren voor de strijd in Ein El Helwe. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“U zegt bij de DVZ “Rond 7 april 2017 vroegen ze me om te gaan vechten in Ein El Helwe kamp” (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Bij het CGVS zegt u evenwel dat u nooit persoonlijk benaderd bent geweest, dat u op 7 april 2017 niet thuis was en dat uw moeder u op de hoogte bracht dat Fatah-leden u wilden rekruteren voor de strijd in Ein El Helwe (CGVS p.9-12). De vaststelling dat u verschillende verklaringen aflegt bij de DVZ en het CGVS over de kern van uw beweerde vrees, haalt uw geloofwaardigheid sterk onderuit. Uw verklaring dat u gezegd zou hebben aan de DVZ dat ze op 7 april 2017 naar u vroegen, is zonder meer een blote bewering. Bovendien merkt het CGVS op dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wanneer u gevraagd werd of er nog zaken waren die u wilde verbeteren aangaande uw verklaringen bij de DVZ, aangaf “Wat betreft zaken rechtzetten, neen, volgens mij zijn er geen fouten.” (CGVS p.3). Het hoeft geen betoog dat uw geloofwaardigheid mede teniet gedaan wordt door deze tegenstrijdigheid. In dit licht dient opgemerkt te worden dat het feit dat u vasthoudt aan de bewering dat u nooit persoonlijk benaderd bent geweest, uw geloofwaardigheid evenmin ten goede komt. Wanneer u effectief geïnterviewd zou worden om naar Ein El Helwe gestuurd te worden, kan het CGVS verwachten dat u hierover persoonlijk aangesproken zou worden. Het hoeft niet te verwonderen, gezien uw beweerde lidmaatschap bij Fatah sinds begin 2016, dat het hen weinig moeite gekost zou hebben u hierover reeds persoonlijk aan te spreken. Het feit dat u door uw familieleden, met andere woorden dus onrechtstreeks, te weten kwam dat er een rekrutering om te gaan strijden in Ein El Helwe boven uw hoofd ging, ondermijnt de ernst van de door u beweerde vrees en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.”

Verzoeker overtuigt niet waar hij zijn tegenstrijdige verklaringen met elkaar in overeenstemming tracht te brengen door te stellen dat op grond van zijn verklaringen bij de DVZ niet kan worden vastgesteld dat hij persoonlijk zou zijn aangesproken en door te verduidelijken dat louter op die dag de vraag gesteld werd om te gaan vechten in Ein El Helwe. In de vragenlijst van het CGVS leest de Raad het volgende:

“(…) Rond 07.04.2017 vroegen ze me om mee te gaan vechten in Ain Alhiwa kamp. (...)” (adm. doss., stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5.).

Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker, nadat ze hem werd voorgelezen in het Arabisch, zijn verklaring heeft ondertekend ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van eventuele fouten tijdens het gehoor bij de DVZ.

Verzoeker werpt voorts op dat de motivering in de bestreden beslissing dat mag verwacht worden dat hij persoonlijk door Fatah zou zijn aangesproken om te gaan vechten, nergens gestaafd wordt en eerder als een mening dan een feit kan beschouwd worden. Het hoeft evenwel geen betoog dat verzoekers verklaring dat hij, die sinds begin 2016 bij Fatah is, slechts via zijn familie te weten zou zijn gekomen dat hij gerekruteerd zou worden, de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen dwingende argumenten, noch concrete elementen aan ter weerlegging of verklaring ervan.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid volledig ongemoeid laat:

“Ook de volgende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen bij het CGVS komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bij het CGVS geeft u aan dat u stopte met uw professionele activiteiten als taxichauffeur op 7 april 2017, de datum waarop u door uw moeder op de hoogte werd gebracht van de komst van de Fatah-leden (CGVS p.6). Tussen deze beweerde datum en uw vertrek uit Libanon op 30 augustus 2017 zit een periode van ongeveer 5 maanden. Evenwel verklaart u bij de DVZ, wanneer u gevraagd werd naar uw professionele activiteiten “Mijn laatste job was taxichauffeur. Dat deed ik ongeveer 9 maanden, tot een maand voor mijn vertrek uit Libanon.” (Verklaring DVZ p.5). Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze tegenstrijdigheid uw geloofwaardigheid mede ondermijnt. Bij het CGVS hangt u het einde van uw job als taxichauffeur op aan het moment dat u van uw moeder vernam dat Fatah u wou inzetten in de strijd in Ein El Helwe, wat een cruciaal moment is in uw beweerde vrees. Het feit dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over het einde van uw job als taxichauffeur vindt het CGVS niet aanvaardbaar, te meer daar u dit bruuske einde van uw job als taxichauffeur wijdt aan het feit dat u naar Ein El Helwe gestuurd zou worden.”

Het voormelde motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker de brief waarin vermeld staat dat hij werd gezocht door de veiligheidsdiensten en dat hij gearresteerd dient te worden pas in een late fase ten overstaan van het CGVS ter sprake heeft gebracht en heeft neergelegd, terwijl hij hiervan reeds sinds eind 2017 in het bezit was. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“Vervolgens is er de vaststelling dat u ten overstaan van het CGVS een brief neerlegt waarin staat vermeld dat u gezocht werd door de veiligheidsdiensten en dat u gearresteerd dient te worden. U geeft aan dat uw ouders deze brief ontvingen op 25 augustus 2017 en dat op basis hiervan uw vader besloot dat u Libanon diende te verlaten. “Met dit document werd besloten dat ze me willen doden. Daarom wou mijn vader persé dat ik weg zou gaan.” (CGVS p.10). Het CGVS vindt het bezwaarlijk dat u deze brief pas in een late fase ten overstaan van het CGVS ter sprake brengt en neerlegt, terwijl u beweert dat deze brief net de aanzet vormde voor uw definitief vertrek uit Libanon. Het CGVS kan verwachten dat u het bestaan van deze brief eerder ter sprake brengt tijdens de procedure van uw verzoek om internationale bescherming, daar deze brief de basis vormde van uw besluit om Libanon definitief te verlaten. De vaststelling dat u ten overstaan van de DVZ deze brief niet heeft vermeld en tevens niet heeft neergelegd, terwijl u reeds sinds einde 2017 in het bezit hiervan was, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U hiermee geconfronteerd, zegt u dat u deze brief op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ had achtergelaten in het centrum omdat er u gezegd werd dat er tijdens de procedure bij de DVZ geen documenten moesten ingediend worden (CGVS p.9). Het CGVS aanvaardt dit niet, te meer daar u nalaat bij aanvang bij het persoonlijk onderhoud met het CGVS te spreken over het bestaan van deze brief. Het feit dat u over het bestaan van deze brief met geen woord rept, terwijl deze brief de aanleiding was de drastische beslissing te nemen om Libanon te verlaten, ondermijnt mede de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.”

Verzoekers betoogt dat hij niet op de hoogte was van de asielprocedure in België en dat hem gezegd werd dat hij het document pas moest voorleggen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, kan niet worden aangenomen. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij van in het begin alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem als verzoeker om internationale bescherming verwacht wordt dat hij *“nauwkeurig, maar in het kort”* weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (adm. doss., stuk 12, vragenlijst, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij bij de DVZ op zijn minst melding zou hebben gemaakt van het bestaan van de brief, nu deze brief de aanleiding was van zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing in hoofdzaak gebaseerd is op *“subjectieve gevoelens van de dossierbehandelaar”* en dat de commissaris-generaal *“geen enkele objectieve bron aanbrengt die de verklaringen over de werking van Fatah kan weerleggen”*. De Raad stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal zijn redenering gesteund heeft op concrete en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. In dit opzicht kan niet worden ingezien met welk nut verzoekers verklaringen hadden moeten worden getoetst aan objectieve informatie over de werking van Fatah in de kampen en over de manier waarop met de rekrutering van leden voor de strijd in Ein El Hilweh te werk wordt gegaan. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Hij blijft immers in wezen steken in het louter herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van loutere beweringen, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn voorgehouden problemen niet aannemelijk maakt.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure voorgelegde stukken zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden als volgt:

“Uw Palestijnse identiteitskaart, uw geboorteakte en de UNRWA registratie hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Uw lidkaart van Fatah staat geenszins de door u beweerde problemen en buigt de hierboven besproken appreciatie van het CGVS

niet om. Het document dat u neerlegt aangaande het feit dat u gezocht werd en gearresteerd dient te worden, werd hierboven reeds uitvoerig besproken. Dit soort documenten dienen bovendien enkel ter staving van een coherent en geloofwaardig relaas, waarin u, gezien het bovenstaande, niet in bent geslaagd. Deze stukken kunnen dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie”.

De opmerking van verzoeker dat zijn lidmaatschap bij Fatah ernstige gevolgen kan hebben bij een terugkeer naar Libanon, betreft niet meer dan een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit niets blijkt – en verzoeker toont niet aan – dat verzoeker in Libanon zou dreigen te worden vervolgd of te worden geïnterviewd louter omwille van zijn lidmaatschap bij Fatah. Waar verzoeker verwijst naar het huisbezoek en de dreigbrief, wat volgens hem aantoonde dat Fatah het op hem gemunt heeft, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen. Voorts heeft verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libanon zou hebben gekend.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat dit onderzoek terdege is gebeurd. In het licht van bovenstaande motivering is verzoekers kritiek dat geen onderzoeksdaden werden verricht met betrekking tot de authenticiteit van de voorgelegde stukken, alsook zijn verwijzing naar rechtspraak dienaangaande van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en het Hof van Justitie, niet dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 19, map met ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘*emergency cash*’ voor voedsel en huur, en materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland en België de door hen beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma’s financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht

zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De uitlegging die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft aan artikel 1, D, tweede zin, van het Verdrag van Genève, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in zijn arrest El-Kott, kan niet worden gevolgd. Verzoeker verwijst naar paragraaf 63 van het arrest El-Kott om te argumenteren dat de bijstand van UNRWA onder meer wordt geacht te zijn opgehouden in de zin van voormelde bepaling van het Verdrag van Genève "*indien de levensomstandigheden (in het mandaatgebied) op zich niet menswaardig zijn*". Deze interpretatie vindt geen steun in de desbetreffende paragraaf van voormeld arrest, waarin het Hof stelt dat moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het mandaatgebied van UNRWA te verlaten "*wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast*" (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 63). Het onvermogen van UNRWA om levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast dient aldus verband te houden met de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waarin de betrokken vluchteling zich bevindt. *In casu* kan gelet op hetgeen hoger is uiteengezet niet worden aangenomen dat verzoeker zich in Libanon persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij gedwongen werd zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten.

Met de loutere stelling dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève "*om welke reden ook is opgehouden te bestaan*". Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen. Verzoeker argumenteert dat loutere bijstand door UNRWA niet volstaat en dat deze bijstand aan zekere kwaliteitsvereisten moet voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA zijn opdracht vervult. Verzoeker brengt echter geen concrete en naar behoren gestaafde elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de door UNRWA op heden geleverde bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon van een dermate lage kwaliteit is dat UNRWA niet langer kan worden verondersteld zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program*.

Waar verzoeker voorts informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en de toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad betwist wordt. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de *influx* van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de veiligheidssituatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij

zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève bevond of zou bevinden.

Voorts blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal zich op gedateerde informatie te beroepen en geen recente en concrete gegevens te verstrekken over de "*terugname*" door de Libanese autoriteiten en "*het aantal vluchten die zijn teruggekeerd*". Hij brengt evenwel zelf geen concrete en recente informatie bij waaruit kan blijken dat de in de bestreden beslissing weergegeven conclusie met betrekking tot de terugkeermogelijkheden van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon niet meer *up-to-date* zou zijn. Zijn verwijzing naar het Libanese beleid in het verleden is om evidente redenen niet dienstig. Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in zoverre hij besluit dat hij niet in aanmerking lijkt te komen voor de aanvraag van een Libanees reisdocument omdat niet duidelijk is welk attest hij juist nodig heeft om te bewijzen dat hij in België een procedure heeft opgestart om een verblijfstitel te bekomen. Uit de informatie op de website van de Libanese ambassade waarnaar verzoeker verwijst, blijkt niet dat afgewezen Palestijnse asielzoekers die over geen enkele verblijfstitel beschikken in het land waar zij op het moment van hun aanvraag verblijven niet in aanmerking komen voor een reisdocument. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kan nergens in de gevoegde informatie worden gelezen dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren over een permanent verblijfsrecht in Canada dienen te beschikken (stukkenbundel verzoeker, stuk 14). De vrees dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen zou stellen, vindt hierin bijgevolg geen steun.

Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, noch dat UNRWA, gelet op de huidige financiële, socio-economische en veiligheidscontext, niet langer in staat zou zijn om zijn opdracht naar behoren uit te voeren. De Raad besluit aldus dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rachadiyeh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u, hoewel u over een beperkte scholingsgraad beschikt, verschillende jobs heeft uitgeoefend in Libanon. Zo spreekt u over de autosector, dat u werkzaam was als lasser en metaalbewerker en dat uw laatste beroep taxichauffeur was (CGVS p.6). Hieruit blijkt dat u bijzonder flexibel bent en over een dosis professionele ervaring beschikt, wat uw kansen op de arbeidsmarkt alleen maar ten goede kan komen. Uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw vader als uw moeder werkloos zijn, maar dat zij financieel geholpen worden (CGVS p.4-5). Zo geeft u aan dat uw moeder zorgt voor haar vader en dat haar broers die in het buitenland verblijven financiële steun verlenen, 'om rond te komen', zo stelt u (CGVS p.4). Deze ooms hebben tevens bijgedragen om uw reiskosten te financieren: u zelf voorzag in 3000 dollar (opbrengst van de verkoop van uw taxi), uw ooms leenden u 5000 dollar (CGVS p.11); waaruit een familiale bereidheid blijkt met betrekking tot ondersteuning. Het CGVS merkt bovendien op dat uw vader het oorspronkelijke huurhuis, momenteel in zijn eigendom heeft (CGVS p.4). U geeft bovendien aan dat u destijds over een eigen taxi beschikte tijdens het uitoefenen van uw job als taxichauffeur (CGVS p.6), wat aangeeft dat er financiële ruimte was om in een eigen taxi te voorzien.

U geeft aan dat u op heden een goed contact onderhoudt met uw familieleden die in Libanon verblijven, zowel met uw eigen kerngezin als met uw familieleden langs moederszijde (CGVS p.5, 7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer niet zou kunnen rekenen op de steun van uw netwerk.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat jullie geregistreerd staan bij de UNRWA en dat u aangeeft dat sinds twee jaar de voedselhulp stopte omwille van de algemene staat waarin UNRWA zich bevindt (CGVS p.3). Evenwel heeft u, op basis van bovenstaande, niet kunnen overtuigen in een dermate moeilijke individuele situatie te verkeren, daarenboven krijgen jullie nog medische bijstand en scholing.”

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Bijgevolg moet verzoeker zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en kan hij hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, maar dient hij concreet aannemelijk te maken dat hij bij een

terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Verzoeker voert aan dat het CEDOCA-rapport waarop de commissaris-generaal zich beroept met betrekking tot de levensomstandigheden in de kampen erg gedateerd is, doch verwijst zelf naar meerdere passages uit dit rapport. Verzoeker citeert verder rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Verdragsstaten voor socio-economische omstandigheden in vluchtelingenkampen en argumenteert dat de Libanese overheid een directe verantwoordelijkheid draagt voor de socio-economische omstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon. Verzoeker dient evenwel aan te tonen dat hij persoonlijk een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar arresten van het EHRM waarin dit Hof, in specifieke gevallen, geoordeeld heeft dat het lidmaatschap van een groep die systematisch wordt gediscrimineerd voldoende is om het risico op eenzelfde behandeling te individualiseren is derhalve niet dienstig.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libanon zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In haar op 9 september 2019 neergelegde aanvullende nota bevestigt verwerende partij dit oordeel op basis van recentere landeninformatie en zet zij desbetreffend het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch

grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN